

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/28/2016
Identifikačné číslo spisu: 1013200078
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1013200078.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: I., bytom Y, Q., zastúpeného JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, advokátom, so sídlom Vajnorská 20, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad v Bratislave, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií, so sídlom Staromestská 6, Bratislava, za účasti: UBM Koliba, s.r.o., so sídlom Plynárenská 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného (Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Bratislave) č. B/2012/11961/OBO zo dňa 19. novembra 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/9/2013-107 z 3. decembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/9/2013-107 z 3. decembra 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/9/2013-107 z 3. decembra 2015 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného (Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Bratislave) č. B/2012/11961/OBO zo dňa 19. novembra 2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie špeciálneho stavebného úradu - Mestskej časti Bratislava - Nové mesto č. VáI-1055/2011-ZS/SP z 26. júna 2012, ktorým bola stavebníkovi UBM Koliba, s.r.o. povolená stavba objektu SO 04 Komunikácie ako súčasť stavby „Obytný súbor Koliba Hill Residences“ na pozemkoch parc. č. 4975/1, 4975/2, 4975/3, 4975/6, 4975/7, 4975/8, 4975/9, 4982/3 a 6712/60, k. ú. Vinohrady v Bratislave.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného a postup mu predchádzajúci bol v medziach žalobných námietok v súlade so zákonom.

Krajský súd z predloženého administratívneho spisu zistil, že na základe žiadosti stavebníka UBM, s.r.o. starosta Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto ako príslušný špeciálny stavebný úrad vydal rozhodnutie č. VáI-1055/2011-ZS/SP zo dňa 26.6.2012, ktorým povolil stavbu objektu SO 04 komunikácie ako súčasť stavby „Obytný súbor Koliba Hill Residences“ na pozemkoch parcelné č. 4975/1,2,3,6,7,8,9,

4982/3 a 6712/6, k. ú. Vínohrady Bratislava; proti uvedenému rozhodnutiu v zákonnej lehote sa odvolal žalobca, o ktorom odvolaní rozhodol Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Bratislave tak, že odvolanie žalobcu bolo zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie o povolení stavby objektu SO 04 Komunikácie bolo potvrdené; z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného vyplýva právny názor žalovaného, v zmysle ktorého žalovaný nezistil také nedostatky, pre ktoré by bolo potrebné rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie, prípadne ho zmeniť.

Krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu ďalej preukázané, že žalobca dňa 24.10.2011 podal žiadosť o vydanie stavebného povolenia na uvedenú stavbu, ktorú Mestská časť Bratislava - Nové Mesto, oddelenie územného konania a stavebného poriadku umiestnila rozhodnutím č. UKaSP-2009-10/203-HAM zo dňa 3.6.2011, ktoré bolo zmenené rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Bratislave číslo A/2011/690/HLO zo dňa 14.4.2011; Mestská časť Bratislava - Nové mesto v súlade s § 120 stavebného zákona dňa 7. 6. 2010 pod č. UKaSP-2009-10/299/HAM-vay vydala súhlas s povolením predmetnej stavby, ktoré bolo po odvolacom konaní nahradené záväzným stanoviskom č. UKaSP-2012/1308-NAM-vay zo dňa 18.5.2012; stavebník uzatvoril „Zmluvu o nájme pozemku č. 088300791200 zo dňa 15.2.2012“ s vlastníkom pozemku Hlavným mestom SR Bratislava na dobu neurčitú a to na pozemok parc. č. 4982/3, k. ú. Vínohrady.

Krajský súd poukazom na právnu úpravu ustanovenia § 120 ods. 1 a 2 stavebného zákona konštatoval, že špeciálnymi stavebnými úradmi sú príslušné orgány vykonávajúce štátnu správu podľa osobitných predpisov, na základe ktorých povoľujú osobitné stavby, pri ich povoľovaní postupujú podľa osobitných predpisov, ak osobitné predpisy upravujú povoľovanie stavieb alebo iné postupy o stavbách, pokiaľ osobitné predpisy špeciálnu úpravu neobsahujú, postupujú podľa stavebného zákona a v danom prípade rozhodoval ako prvostupňový správny orgán špeciálny stavebný úrad Mestská časť Bratislava - Nové Mesto podľa § 62 a 63 stavebného zákona, ktorý v súlade s § 66 stavebného zákona povolil stavbu stavebný objekt „SO 04 komunikácie“ v rámci stavby „Obytný súbor Koliba Hill Residences“ stavebníkovi UBM Koliba, s.r.o.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov a konštatoval, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona, žalobca v správnom konaní nepredložil žiadne relevantné rozhodnutie o vyhlásení vybudovanej komunikácie v jeho spoluvlastníctve, na ktorú sa napája komunikácia, ktorá je predmetom žaloby, za súkromnú komunikáciu. Podľa názoru krajského súdu spoluvlastnícky podiel žalobcu na komunikácií nemôže mať vplyv na verejnosť ktorejkoľvek komunikácie a verejnosť komunikácie nebráni žalobcovi, aby sa domáhal usporiadania vzťahov pre budúce užívanie a správcovstvo oboch komunikácií. Uviedol, že komunikácia, ktorú žalobca považuje za súkromnú, je v zmysle stavebného zákona v režime predčasného užívania. Krajský súd ďalej konštatoval, že zo stavebného povolenia č. Val-278/2005-ZDU/SP, ktorým bola povolená predmetná časť komunikácie, je zrejme že žalobcom označená komunikácia ako „súkromná“ bola povolená ako verejná komunikácia, keďže nešlo o stavbu v uzavretom areáli alebo objekte tak, ako to má na mysli cestný zákon, podľa ktorého sú účelové komunikácie v uzavretých priestoroch alebo objektoch neverejné. Poukázal pritom na to, že obmedzenie, ktoré by považovalo povoľovanú komunikáciu za neverejnú, by muselo byť uvedené v stavebnom povolení.

Súčasne krajský súd poukázal na to, že rovnako hlavné mesto SR Bratislava v záväznom stanovisku k stavbe uviedlo, že v rámci dopravného napojenia objektov dôjde k dobudovaniu úseku komunikácie medzi ulicami Pod Váchmajstrom a Na Rozhliadke, čím bude prepojená Strážná a Jeséniova ulica, z čoho je zrejme, že s komunikáciou ako celkom, aj keď budovanou po častiach, sa uvažuje ako s komunikáciou pre obsluhu celého územia, to znamená verejnou komunikáciou, ako celku.

Krajský súd mal dostatočne preukázané, že so všetkými námietkami, ktoré boli predmetom odvolania za stavebný úrad v konaní dostatočným spôsobom zaoberal. K námietke žalobcu týkajúcej sa umiestnenia stavby krajský súd uviedol, že samotné napadnutie rozhodnutia o umiestnení stavby žalobou na súde zo strany žalobcu, nezakladá automaticky dôvod, že vydané územné rozhodnutie je neplatné. Poukázal na

to, že o podanom proteste prokurátora proti Všeobecnému záväznému nariadeniu Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto č. 1/2008 zo dňa 16.4.2008, ktorým sa mení a dopĺňa Všeobecné záväzné nariadenie č. 7/2006 zo dňa 26.11.1996 o záväzných častiach územného plánu zóny Koliba - Stráže v znení Všeobecné záväzného nariadenia č. 6/2013 a 6/2000 nebolo zo strany Mestskej časti vyhovené a to rozhodnutím Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto zo dňa 2.6.2011 č. 922/2011, ktoré rozhodnutie bolo Okresnej prokuratúre Bratislava III. doručené dňa 29.7. 2011, voči ktorému Okresná prokuratúra Bratislava III. žalobu nepodala.

Krajský súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že v správnom konaní boli opomenutí spoluvlastníci už čiastočne vybudovanej časti komunikácie, pričom uviedol, že komunikácia, ktorú žalobca označuje za „súkromnú“, vlastníctvo tejto časti komunikácie bolo preukázané vo vzťahu k spoločnosti GEON, s.r.o., ako stavebníka tejto časti komunikácie, predmetná časť komunikácie je v režime predčasného užívania.

Krajský súd nepriznal úspech ani námietke žalobcu, že špeciálny stavebný úrad sa nevysporiadal s jeho námietkami podanými proti vydaniu stavebného povolenia, pričom uviedol, že žalovaný sa s námietkami vznesenými žalobcom v stavebnom konaní zaoberal a všetky náležite odôvodnil vo svojom rozhodnutí.

V odôvodnení rozsudku ďalej krajský súd uviedol, že k námietke žalobcu, že tento je spoluvlastníkom „súkromnej komunikácie“ a nedal súhlas na napojenie povoľovanej stavby objektu na túto „súkromnú komunikáciu“, žalovaný uvádza, že s touto nie je možné sa stotožniť, nakoľko zákon nepozná pojem „súkromná komunikácia“.

Krajský súd uviedol, že sa nemožno zaoberať námietkami žalobcu, ktorými spochybňuje skutočnosť, že žalovaný správny orgán sa nedostatočne zaoberal námietkami uvedenými žalobcom ako účastníkom konania v územnom konaní. V tomto štádiu konania nie je možné posudzovať zákonnosť a opodstatnenosť námietok, ktoré boli podané v územnom konaní.

Rovnako sa krajský súd nestotožnil s námietkou žalobcu, že stavba objektu nebola umiestnená a že nebol účastníkom tohto konania. Krajský súd poukázal na záväzné stanovisko č. ÚKaSP-2012/1308/HAM-vai zo dňa 18.05.2012, ktorým bol udelený súhlas pre konanie špeciálnym stavebným úradom.

Krajský súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že ako spoluvlastník už čiastočne vybudovanej časti komunikácie v prvej časti pozemku parc. č. 4982/3, k. ú. Vínohrady bol v konaní opomenutý. Krajský súd poukázal na to, že vlastníctvo tejto časti komunikácie, ktorú žalobca nazýva ako „súkromná“ bolo preukázané vo vzťahu k spoločnosti GEON, s.r.o., Bratislava.

K námietke žalobcu, že v napadnutom konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, krajský súd uviedol, že žalobca túto vadu nijako nekonkretizoval a súd nevzhladol žiadnu vadu administratívneho konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania žalobca, poukazom na skutkové okolnosti daného prípadu, vytýkal súdu prvého stupňa, že sa jeho námietkami uplatnenými v žalobe riadne (vôbec) nezaoberal, napadnutý rozsudok odôvodnil nedostatočne a nepresvedčivo, čím porušil jeho právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Žalobca uviedol, že napadnuté rozhodnutie žalovaného považoval za nezákonné z dôvodov uvedených v žalobe a to z dôvodov: - že rozhodnutie bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, - rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, - zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov, - zistenie

skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, - rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a - v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobca vo vzťahu k námietke, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, uviedol, že žalovaný rozhodol v stavebnom konaní bez predchádzajúceho rozhodnutia o umiestnení častí Objektu na pozemku parcela č. 4982/3 k. ú. Vinohrady, pričom tvrdil, že podmienky na umiestnenie Objektu v územní sú dané platným územným plánom zóny v súlade s § 39a ods. 3 písm. a/ stavebného zákona sa rozhodnutie o umiestnení stavby nevyžaduje. Dôvodil, že schválenie územného plánu zóny Koliba - Stráže, zmeny a doplnky 2 podľa § 25 ods. 6 stavebného zákona je v celom rozsahu neplatné, pretože ani predložený návrh nie je v súlade s príslušnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, ani jeho postupu obstarania a prerokovania nie je v súlade s príslušnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a preto územný plán zóny Koliba - Stráže, zmeny a doplnky 2 je aj neúčinný, a túto jeho vadu nemožno ničím zhojiť. Namietal, že súd prvého stupňa bol povinný z úradnej povinnosti prihliadať na absolútnu neplatnosť schválenia územného plánu zóny Koliba - Stráže, zmeny a doplnky 2. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa riadne touto jeho námietkou nezaoberal.

Vo vzťahu k námietke, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, žalobca uviedol, že žalovaný podriadil zistený skutkový stav pod právnu normu, ktorá sa na vec nevzťahuje, keď vydal rozhodnutie o povolení stavby v stavebnom konaní bez predchádzajúceho rozhodnutia príslušného orgánu o umiestnení častí Objektu na pozemku parcela č. 4982/3 k. ú. Vinohrady podľa § 39a ods. 3, písm. a/ stavebného zákona za zisteného skutkového stavu, že územný plán zóny Koliba - Stráže podrobne nerieši umiestnenia Objektu (napr. neuvádza výškové umiestnenie komunikácií), že v záväznej časti územného plánu zóny Koliba - Stráže nie je uvedené, že rozhodnutie o umiestnení stavby v zóne sa nevyžaduje, že zo znenia záväznej časti územného plánu zóny Koliba - Stráže vyplýva, že územný plán zóny predpokladá konania o umiestňovaní a povoľovaní stavieb, čo je dôkaz opaku tvrdenia žalovaného, že rozhodnutie o umiestnení Objektu sa nevyžaduje. Poukázal na to, že v žalobe spochybnil správnosť a pravdivosť záväzného stanoviska, z ktorého žalovaný vychádzal, ako aj že samotné záväzné stanovisko nie je dostačujúcim podkladom pre postup žalovaného podľa § 39a ods. 3, písm. a/ stavebného zákona, nakoľko v záväznej časti územného plánu zóny Koliba - Stráže nie je uvedené, že rozhodnutie o umiestnení stavby sa nevyžaduje, žalovaný nebol oprávnený vydať žalobou napadnuté rozhodnutie aj z dôvodu, že dosiaľ nebolo vydané rozhodnutie o umiestnení Objektu na pozemku parc. č. 4983/2, k. ú. Vinohrady. Vytýkal súdu prvého stupňa, že nesprávne posúdil skutkový stav podľa § 39a ods. 3 písm. a/ stavebného zákona, pričom neuviedol akými úvahami sa riadil, keď dospel k záveru že boli splnené podmienky na postup žalovaného v konaní podľa § 39a ods. 3 písm. a/ stavebného zákona, považujúc odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa za nedostatočné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čím bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ďalej žalobca vytýkal súdu prvého stupňa, že sa nezaoberal jeho námietkami, ktorými namietal, že žalovaný neaplikoval na zistený skutkový stav § 61 ods. 1 a § 60 ods. 1 stavebného zákona v spojení s § 126 OZ a § 139 ods. 3 OZ, ako aj, že žalovaný neaplikoval na zistený skutkový stav § 46 správneho poriadku, § 62 ods. 4 stavebného zákona, § 3 ods. 1 OZ, § 126 OZ, § 128 ods. 2 OZ, § 108 a nasl. stavebného zákona, § 137 ods. 2 stavebného zákona, článok 20 Ústavy Slovenskej republiky, článok 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Namietal, že súd prvého stupňa aj vo vzťahu k týmto jeho námietkam napadnutý rozsudok odôvodnil nedostatočne a nepresvedčivo, čím porušil jeho právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Taktiež žalobca vytýkal krajskému súdu, že bez riadneho a presvedčivého odôvodnenia dospel k záveru, že vlastníkom a stavebníkom Cestnej komunikácie je GEON, s.r.o., čím dospel k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci, pričom nevysvetlil z akého dôvodu považoval námietku žalobcu za nedôvodnú. Vytýkal súdu prvého stupňa, že nevykonal dôkaz ním uvedený v prílohe G žaloby, pričom týmto dôkazom sa vôbec nezaoberal.

Žalobca ďalej vytýkal súdu prvého stupňa, že nezaoberal jeho námietkou, ktorou namietal, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo napadnuté rozhodnutie, je nedostačujúce na posúdenie veci, pretože v spise chýbajú súhlasy spoluvlastníkov Cestnej komunikácie s pripojením Objektu na Cestnú komunikáciu, ako aj ich súhlasy so zmenou účelu, ktorému je určená Cestná komunikácia z neverejnej vnútroareálovej účelovej komunikácie na verejnú komunikáciu, ako aj ich súhlas so zmenou jej podstaty. Vytýkal súdu prvého stupňa že sa tiež riadne nevysporiadal s jeho dôvodmi uvedenými v žalobe, pre ktoré napadnuté rozhodnutie žalovaného považoval za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Žalobca ďalej dôvodil, že rovnako sa súd prvého stupňa riadne nezaoberal jeho námietkou, ktorou namietal, že v napadnutom konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože žalovaný sa nezaoberal jeho námietkami uplatnenými v odvolaní, ktoré smerovali proti procesu obstarávania a schvaľovania územného plánu zóny Koliba - Stráže zmeny a doplnky 2, absenciou zákonom vyžadovaného rozhodnutia o umiestení Objektu na pozemku parc. č. 4982/3 k. ú. Vínohrady, porušenie vlastníckeho práva k cestnej komunikácie, rušenie súkromia a bezpečnosti osôb a objektov v uzavretom areáli, užívanie cestnej komunikácie inými ako oprávnenými osobami, faktické vyvlastnenie cestnej komunikácie, ku ktorému nevyhnutne dôjde zriadením a užívaním objektu, ako aj že žalovaný nezistil presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si neobstaral potrebné podklady pre vydanie rozhodnutia. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa riadne nezaoberal ani jeho námietkou, ktorou namietal že žalovaný neumožnil žalobcovi, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohol vyjadriť k podkladu rozhodnutia, k spôsobu jeho zistenia a to konkrétne k záväznému stanovisku Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto č. ÚKaSP-2012/1308-HAM-vai zo dňa 18.5.2012.

Žalobca tiež namietal, že súd prvého stupňa sa riadne nevyporiadal s jeho námietkami, ktorými napádal postup žalovaného, ktorým bolo porušené jeho právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na prejednanie veci o určenie vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu vo veľkosti 838/23901 na Cestnej komunikácii, ako aj postup žalovaného, ktorým žalovaný nepriznal žalobcovi ochranu podľa § 126 OZ pred rušením vlastníckeho práva k jeho spoluvlastníckemu podielu k Cestnej komunikácii, ku ktorému došlo vydaním napadnutého rozhodnutia proti vôli žalobcu, bez jeho súhlasu s pripojením Objektu na Cestnú komunikáciu, s predĺžením Cestnej komunikácie a so zmenou účelu užívania Cestnej komunikácie z neverejnej na verejnú, dajúc do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 3Cz 3/87, R 27/1989.

Žalobca v závere odvolania namietal, že prvostupňový súd postupoval v rozpore so záväzným pokynom odvolacieho súdu, vyjadreným v odôvodnení uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/47/2014 z 26. augusta 2015, v ktorom ho odvolací súd zaviazal opätovne dôsledne preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, vec prejednať v medziach žaloby a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodniť.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Uviedol, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti. Trval na dôvodoch vyjadrených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ako aj na dôvodoch uvedených vo vyjadrení k žalobe.

Pribratý účastník konania sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa

doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250ja O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov. Vykladať a aplikovať zákony je v právomoci všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými argumentmi účastníkov, vyjadrenie, ktoré bolo akceptované a malo rozhodujúci vplyv na výsledok sporu, musí byť zdôvodnené jasne a nepochybne.

Krajský súd pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku nepostupoval v zmysle vyššie uvedených zákonných pravidiel, a to aj napriek skutočnosti, že v prejednávanej veci bol z dôvodu nedostatočného a nepresvedčivého odôvodnenia uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/47/2014 z 26. augusta 2015 zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 9/2013-59 zo dňa 3. apríla 2014 (prvý rozsudok krajského súdu vydaný v tejto veci), ktorým krajský súd zamietol žalobu žalobcu. Po vrátení veci na ďalšie konanie krajský súd nerešpektoval pokyny najvyššieho súdu vyjadrené v uznesení sp. zn. 6Sžo/47/2014 z 26. augusta 2015, v ktorom najvyšší súd konštatoval nedôsledný postup krajského súdu, ktorý námietky žalobcu nepreskúmal komplexne a v odôvodnení rozsudku sa s týmito námietkami nevysporiadal dôsledne, resp. s niektorými námietkami vôbec.

Nové rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vo veci (napadnutý rozsudok č. k. 1S/9/2013-107 z 3. decembra 2015) sa vo svojom odôvodnení kvalitatívne takmer vôbec neodlišuje od prvého rozhodnutia krajského súdu (rozsudok č. k. 1S 9/2013-59 zo dňa 3. apríla 2014), ktoré bolo najvyšším súdom zrušené a vec bola krajskému súdu vrátená na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, na základe akých skutkových okolností a dôkazov dospel krajský súd k svojmu záveru, a akým spôsobom na skutkový stav aplikoval relevantné ustanovenia právnych predpisov. Odôvodnenie rozsudku je nekonzistentné a zmätočné a neumožňuje získať ucelený obraz o predmete preskúmvanej veci ani neposkytuje zrozumiteľné vymedzenie sporných otázok. So žalobnými námietkami sa krajský súd takmer vôbec nevysporiadal, a pokiaľ áno, tak len nedôsledným spôsobom, keď v podstate reprodukuje argumenty žalovaného obsiahnuté v preskúmvanom rozhodnutí.

Najdôležitejšou časťou odôvodnenia rozsudku je právny názor konajúceho súdu, ktorý odôvodňuje výrok a umožňuje každému pochopiť, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Keďže výroku rozsudku nekorešponduje žiadne relevantné a zrozumiteľné odôvodnenie reflektujúce žalobné námietky, odvolací súd ani nemá možnosť posúdiť, či je rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku vecne správne. Záver súdu o zákonnosti preskúmvaného rozhodnutia musí byť podložený vlastnou argumentáciou konajúceho súdu, vychádzajúcou zo zisteného skutkového stavu, ktorý je subsumovaný pod relevantné právne normy.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno považovať za presvedčivé a zákonné. Svojím postupom krajský súd porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a v konečnom dôsledku mu odňal možnosť konať pred súdom.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, krajský súd pochybil, keď žalobu zamietol bez toho, aby sa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu, ktoré boli v žalobe uvedené, nerešpektujúc pritom ani uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/47/2014 z 26. augusta 2015. Takéto rozhodnutie možno považovať za arbitrárne, pretože aj nedostatočne odôvodnené rozhodnutie súdu môže zasiahnuť do práva na súdnu ochranu, ktorá je garantovaná každému Ústavou Slovenskej republiky. Zrozumiteľné odôvodnenie rozhodnutia, podporené jasnými argumentmi opierajúcimi sa o preukázaný skutkový stav a naň sa vzťahujúcu právnu úpravu, vzbudzuje prirodzenú autoritu a môže byť aj neúspešným účastníkom konania prijaté omnoho priaznivejšie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. zrušil napadnutý rozsudok a vec podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.

V ďalšom konaní krajský súd prejedná vec v medziach podanej žaloby, znova vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní, pričom sa náležite vysporiada s námietkami žalobcu, zároveň posúdiac, akým spôsobom sa s týmito námietkami vysporiadal správny orgán. Súčasne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí opätovne rozhodne o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.